

Píšu vám, pane, v rozpacích

Petr Hapka

Píšu vám, pane, v rozpacích.
Okny sem navál cerstvý sníh.
A ten, jak ve snu postava,
na líně zvolna roztává.
Odkrývá kroužky od sklenic
- a jinak nezbývá tu,
jak vidím, pane, vůbec nic.
Když koukám na tu ztrátu,
najednou slyším vlastní smích.
A tak vám píšu - v rozpacích.

Už vím, že nejste doktor práv
a nejspíš ani Rostislav,
jak jste se tenkrát představil.
A na tvář jste mě líbal - dýl,
než jak se sluší na pozdrav...
Snad aspon kávu, pane,
který jste vypil tolik káv,
moh? jste mi nechat...ba ne,
vy nejste Rosta. Měl jste kšilt
se jménem David Copperfield.

Odpustte mému příběhu,
že je psán prstem do snehu...
Dík za to líně, leží dál
tam, kde jste se mnou pil a spal.
Můj nábytek a prázdná spíž
je veru nízká cena.
Jen vy jste si mě všimnul blíž
- dík vám jsem naplnená.
A proto, pane, samý smích.
A z vdeku celá v rozpacích.